

Minutta sinulle

*Minulta
sinulle
tarinoita*

Kiviniityn koulun oppilaat

Koonnut: Tiia Oikarinen & Eeva-Liisa Kiiskilä

Kannen kuvat: Xiaoqiao Ye
Taitto: Annika Liiti

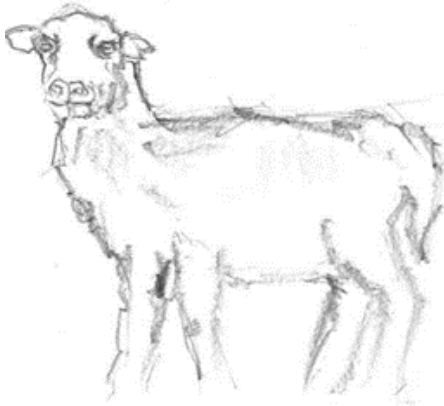
2022

Sisällys

1. Muistan lapsuudesta	5
Mohamed Almusaytif: Lamma ja 7 kiliä	8
Ivan Kasianov: Kolobok	10
Khalil Rsho: Paimen ja lampaat.....	12
2. Minulta sinulle	15
Ali Almustafa: Prinssi	16
Sisu Shamwana: The Rich and The Poor	18
Mariam Ismail: Gebardi ja Etana	21
Mariam Ismail: Tytön unelma	23
Feirouz Hesko: Susi ja Leila	27
Venla Kivioja: Rikkinäinen	30
Elli Väisänen: Lempivärisi oli punainen	32
Kiia Lahtinen: Hengenpelastaja	38
Alexandra Benche: The Family Secret	43
Ahmed Ghonim: Autiosaarimiehet	49
Zaynab Almusaytif: Elämänohjeita	52
Chinik Rual: Kenkäbisness	53
Xiamorah Wabuge: The Lonely Girl	57
Xiaoqiao Ye: Järvi	64

1. Muistan lapsuudesta

Jotkut tarinat tuovat mieleen rakkaita ihmisiä, paikkoja tai hetkiä elämästä. Kun tarinaa muistelee tai sen lukee uudestaan, voi tuntea elävästi nuo menneet hetket. Aina ei ihan tarkalleen muista alkuperäistä tarinaa, joten ajan kanssa ne voivat muuttua. Tai ehkäpä tarinat muuttuvat meidän kanssamme. Näiden hetkien ja tarinoiden äärelle pääsemme nyt.

Jinghang Wan

kuva: Jinghang Wan

Mohamed Almusaytif: Lammas ja 7 kiliä

“Syyriassa kaikki lapset tietävät tämän tarinan. Sen nimi on Lammas ja 7 kiliä. Katsoimme tätä tarinaa Syyriassa talvella koko perheemme kanssa televisiosta. Satoi vettä, vesi ropisi kattoon. Tämä muisto on mukava.”

Olipa kerran lammas, jolla oli 7 lasta. Äitilammas oli menossa ostamaan ruokaa torilta ja lapset jäivät kotiin. Äitilammas sanoi lapsille, että ei saa avata ovea kenellekään. “Pitäkää toisistanne huolta!” Ja niin äiti lähti asioille.

Kohta oven takana on joku, joka sanoi korkealla äänellä: “Olen

teidän äitinne, avatkaa ovi!” Lapset sanoivat: “Näytä sinun jalkasi! Muuten emme usko!” Oven takana oleva viekas susi juoksi nopeasti leipomoon ja varasti sieltä jauhoa. Hän laitto jalkansa jauhoastiaan, jotta hänen kypälänsä näyttäisi äitilampaan koivelta. Susi juoksi takaisin lampaiden talolle ja työnsi kypälänsä oven luukusta. “Katsokaa nyt jalkaani, minä olen äitinne.” Pikkulampaat näkivät heti, mistä oli kyse: “Tämä ei ole äitimme jalka. Mene pois!”

Susi juoksi pettynään pois. Pikkulampaat arvasivat, että susi tulisi kyllä takaisin. He keksivät yhdessä keinon, miten voivat voittaa suden. Seuraavan kerran, kun susi tulisi, he tietäisivät, mitä tehdä.

Seuraavana päivänä susi tulikin takaisin ja huusi ovelta: “Avatkaa ovi, olen teidän äitinne.” Lampaat sanoivat: “Odota vähän äitirakas, me avaamme oven.” Kun susi astui sisään, se ei yllätyksekseen nähnyt yhtään lammasta. Kaikki olivat menneet piiloon.

Susi hiipi sisälle taloon ja katseli ympärilleen. Yhtäkkiä pikkulampaat hyppäsivät esiin piiloistaan ja sitoivat köydellä suden tassut yhdeksi paketiksi. “Nyt saat odottaa, että meidän äitimme tulee.” Äiti tuli kotiin ja lapset kertoivat, mitä oli tapahtunut. Lammasäiti otti sutta korvasta kiinni ja sanoi: ”Jos tulet vielä uudelleen, niin kerron äidillesi mitä teit.” Susi juoksi nopeasti kauas pois eikä palannut koskaan. Sen pituinen se.

Ivan Kasianov: Kolobok

kuva: Ivan Kasianov

“Olen kirjoittanut tähän venäläisen kansansadun. Satu on vanha. Minulle tämän tarinan on kertonut mummo, isäni äiti. Karjalassa asuessani mummoni kertoi minulle iltasatuja nukkumaan mennessä. Tämä tarina on opettavainen. Se opettaa, että ei saa puhua tuntemattomille ihmisille, koska ei voi

luottaa, ovatko he hyviä vai pahoja ihmisiä.”

Колобок

В этой сказке были дед и старуха. Как то они решилы испечь колобка. У старухи не было муки и она пошкребла по сусекам. И насобрала она достаточно муки и испекла колобка. После того как она испекла его, она поставила колобка на подоконник остываться. После чего он ожил и сбежал в лес. Его искали долго но не нашли. Колобок в лесу встретил зайца. Заяц ему говорит что его съест, а колобок

ему спел песню и он сбежал. После чего колобок встретил волка. Волк ему сказал что он его съест но колобок ему спел песню. И он сбежал снова. Потом он встретил медведя. Он ему сказал что его съест. После медведя он встретил лису. Лиса говорит колобку что его съест. Колобок сказал что споет песню. Как он спел песню лиса ему сказала что плохо услышала песню и сказала что бы он сел на ее нос и спел еще раз. Колобок так и сделал, как только он начал петь лиса его подбросила и съела его. Конец.

Tässä tarinassa oli isoisä ja vanha nainen. Jotenkin he päättivät leipoa piparkakun. Vanhalla naisella ei ollut jauhoja, ja hän raapi pussinpohjia. Hän sai kerätyksi tarpeeksi jauhoja ja leipoi piparkakun. Paiston jälkeen hän laittoi sen ikkunalaudalle jäähtymään. Sitten piparkakku heräsi henkiin ja pakeni metsään. Häntä etsittiin pitkään, mutta häntä ei löydetty. Piparkakkumies eli Kolobok tapasi metsässä jäniksen. Jänis kertoo hänelle, että syö hänet, ja piparkakkumies lauloi hänelle laulun ja juoksi karkuun. Ja hän juoksi taas karkuun. Sitten hän tapasi karhun. Karhu sanoi hänelle, että syö sen. Karhun jälkeen hän tapasi ketun. Kettu sanoo piparkakulle, että syö sen. Ja kettu söikin. Kolobok päätyi ketun vatsaan. Kolobok sanoi ketulle, että hän laulaisi laulun. Kun hän lauloi laulua, kettu kertoi hänelle, että hän oli kuullut laulun huonosti. Silloin Kolobok sanoi, että hän istuisi ketun nenälle ja laulaisi uudelleen. Piparkakkumies teki juuri niin, heti kun hän alkoi laulaa, kettu oksensi hänet ylös ja söi hänet uudelleen. Loppu.

Khalil Rsho: Paimen ja lampaat

“Olen kuullut tämän tarinan tädiltäni, hän kertoi minulle aina tätä tarinaa. Tätini nimi on Layla. Layla on isäni nuorempi sisko. Layla kertoi monesti jännittäviä tarinoita iltasaduksi. Minä pidin näistä jännittävistä tarinoista. Siksi halusin, että hän vie minut nukkumaan. Hän kertoi minulle paljon tarinoita, mutta en muista kaikkia. Parhaiten minä muistan tämän tarinan. Tämän tarinan nimi on Paimen ja lampaat.”

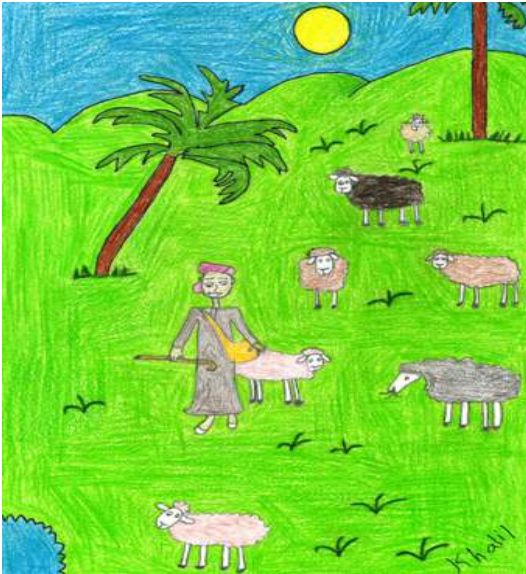
نامزلا م يدق يف ناك امي ناك

مانغالال هيدل ناك و هيرقلال يف شيعي ناك دمحا همسا و يعار كللانه ناك

و هيلع مچهي بئذلا ناب دلقي نا هدارا م و هماعطال مانغالال ذخاي دمحا ناك مايالا نم موي يف
دعاسمالا بلطت بة اقم دمحا م و! ”ينودعاس ادجلال” ايلع اتوص خرصب اقم م و همانغالال
ماقو همانغالال و دمحا ايلع بئذلا مچهي دق ناب هيرق اة مةمجا م و هيرقلال اةالال نم
دمحا نم نوقدصي مل هيرق اةالال و هم حچني مل اةلالال ايرم يف اما نيترم كلال اذ لعفب
لكاي و همانغالال و دمحا ايلع مچهي بئذلا نا لعفب اةمجا م و همانغالال ايلع مچهي بئذلا ناب
نوقدصي مل هيرق اةالال نكلو هيرق اةالال نم دعاسمالا بلطتي دمحا و دمحا مانغالال لك بئذلا
ناب نني زح او هو هيرقلال ايلع رداغي دمحا م و همانغالال ايلع و هيلع مچهي بئذلا ناب دمحالال نم
نال هيلع نورخسمي و هيلع خرصب هيرق اةالال لك نوموقيو دمحا نودعاسي مل هيرق اةالال
دمحالال نديج نسرده حبصاو اةالال انا انه و هيلع رخسمت و خرص كلذب قحتسي دمحا

Tapahtui kauan sitten...

Kylässä asui paimen, jonka nimi oli Ahmed ja jolla oli lampaista. Eräänä päivänä Ahmed meni lampaista ruokkimaan. Kun Ahmed oli ruokkimassa lampaista, hän päätti huviksensa huijata kyläläisiä. Hän huusi kovalla äänellä: ”Auttakaa minua! Susi hyökkää lampaiden ja minun kimppuuni!” Sitten Ahmed pyysi apua kylän ihmisiltä. Ihmiset uskoivat häntä ja tulivat yhdessä auttamaan. Kun he tulivat lammasaidalle, ihmisille selvisi Ahmedin huijaus. Ihmiset olivat tietysti vihaisia. Pila ei ollut heistä ensinkään hauska.

kuva: Khalil Rsho

Ahmedin ja hänen lampaidensa kimppuun. Susi söi kaikki Ahmedin lampaat. Tähän tarina päättyy ja siitä tuli hyvä opetus Ahmedille.

Vielä toisen kerran Ahmed huijasi kyläläisiä samalla tavalla. Mutta kolmannella kerralla, kun Ahmed huusi kyläläisiä apuun, he eivät enää uskoneet, että susi on hyökännyt hänen lampaidensa kimppuun. Kyläläiset eivät siis tulleet auttamaan. Tällä kertaa Ahmed ei kuitenkaan huijannut, vaan susi hyökkäsi aivan oikeasti

2. Minulta sinulle

Muistojen ja hetkien jälkeen olemme kirjoittaneet tarinoita “minulta sinulle”. Nämä tarinat halusivat tulla kirjoitetuksi ja jaetuksi. Ne sisältävät rakkautta, salaisuuksia, kipua, elämänohjeita, opetuksia ja paljon muuta. Huomaathan, että kaikkia tarinoita ei ole suunnattu kaikista pienimmille lukijoille.

Ali Almustafa: Prinssi

Olipa kerran prinssi, joka halusi mennä naimisiin tytön kanssa, joka on hyvä ja rehellinen. Hän määräsi antamaan kuninkaallisen asetuksen, jossa jokainen, joka halusi olla hänen morsiamensa, tulisi huomenna kello kahdeksan aamulla upeaan kuninkaalliseen palatsiin.

Luvattu päivä koitti ja tytöt kokoontuivat palatsin aukiolle kukin kauneimmillaan. Prinssi seiso palatsin edessä ja tervehti heitä. Hän kertoi heille järjestävänsä kilpailun, jonka voittaja kruunattaisiin kuningattareksi. Prinssi antoisi jokaiselle ruukun ja siemeniä. Hän pyysi jokaista huolehtimaan tästä siemenestä omalla tavallaan ja tulemaan takaisin linnaan. Tytöt ottivat ruukkunsa ja lähtivät mukaan tähän outoon kilpailuun.

Yksi näistä tytöistä oli kaunis tyttö nimeltä Maria. Hän kasteli ja hoiti siemeniään ahkerasti, mutta ei koskaan huomannut niiden kasvua koko kuukauden aikana. Maria päätti, ettei hän menisi palatsiin huomenna, koska hänen siemenensä eivät kasvaneet. Mutta Diana-täti sai hänet menemään, sillä Maria teki kaikkensa huolehtiakseen tästä siemenestä.

Maria meni palatsiin ruukun kanssa ilman kasvia. Hän häpesi nähdessään, kuinka muut tytöt kantoivat erimuotoisia ja -värisiä kasveja käsissään.

Maria oli palaamassa kotiin ja kyyneleet valtasivat hänet,

mutta torilla vaeltava ministeri pyysi häntä menemään hänen kanssaan sataman laiturille tapaamaan prinssiä. Maria oli hämmästynyt, mutta hän meni huolestuneena ministerin kanssa laiturille, jossa prinssi tervehti häntä ja sanoi: ”Olen käskenyt ministerin antaa jokaiselle teistä istutusruukun, jossa on huono siemen, nähdäkseni mitä aiot tehdä sillä. Prinssi ilmoitti Marian voitosta kilpailussa ja pyysi häntä menemään naimisiin kaikkien huijareiden hämmästyessä.

Sisu Shamwana: The Rich and The Poor

There was once a smart boy with brown eyes and long brown hair. His name was Reagan. He spent hours studying each day. He was poor, he was so poor that he couldn't celebrate his birthday and never went on holidays. He had ragged clothes and his shoes and t-shirt were ripped. His house was small, it only had 2 bedrooms, one small bathroom and one small kitchen. Reagan hated winter. It was the worst time for him. He was always cold and often got sick. To make matters worse the heater did not always work, and his family would be lucky to have hot water. Even so, he didn't give up and kept going to work even if he had a cold or was sick. He worked as a waiter. He would only work 4 hours each week and would only be given £ 3 every hour, but still this was major help to his family.

Every Friday Reagan would be bullied by a rich boy. This rich boy was called Chester. Chester wasn't so smart. He was clumsy and didn't listen in school and would mess around. Chester was taller than Reagan and had brown eyes. He belonged in an extraordinarily rich family. This family is known as the Astor family and his family has been rich for generations. His house had 6 floors, 10 bedrooms, 4 living rooms, 3 kitchens and 6 bathrooms. His clothes were expensive clothes, and he never wore anything that was below 500 £. However, there was suspicion about his family. Rumours say that his family scams people, but no one knows if it's true or not and no one dares to challenge them in court. The

last time someone did that... no one has seen her ever again.

Every Friday, Chester would trip Reagan up and Chester's friends would just laugh at this. Reagan wasn't the only one to dislike Chester. One girl also hated him. Her name was Helene, she had blue eyes and blonde hair and she was the same age as Reagan. She had a nice house with 3 bedrooms, a kitchen and 2 bathrooms. She was not rich or poor. She would usually buy sweets from the shop and give them to Reagan. He always said that he would pay her back, but she always said no. However, no one cared about him being tripped up every Friday apart from her because the Astor family was the richest family in town. Chester kept on tripping him up. Each year this would happen every week on a Friday. He was getting sick of it and so was she. But she sadly moved to a new city since her dad got a new job.

Years later Chester was looking for a job that was high paid. His family lost their fortune after his parent's business got shut down for scamming people. He went everywhere but everyone rejected him. There was one more place where he could go to. He went in this rich building and signed himself in. After that he went inside a golden elevator that had 24 floors. The boss's room was the 23rd floor. When the elevator stopped at floor 17 he saw a girl with blonde hair that was wearing sunglasses. Chester said that he would get the job and laughed at her. They arrived at floor 23. The door opened and he saw the poor boy who he had bullied. Chester asked for forgiveness, but Reagan said no. The blonde girl was in shock. She took off her sunglasses and then saw

Reagan. Reagan immediately knew who she was and hired her and said that she can take some sweets home with her.

Chester left the building and is now completely poor and filled with rage and guilt. Now he sleeps on the floor of pavements and can be lucky to sleep in a homeless shelter.

kuva: Mariam Ismail

Mariam Ismail: Gebardi ja Etana

Olen etana ja olen hidas, mutta minulla ei ole mitään ongelmia. Joskus eläimet nauravat minulle, koska olen liian hidas ja minun lapsillekin ne nauravat. Minulla on kaksi lasta. Heidän nimensä ovat Tahvo ja Tahmi. Tahvo on poika. Hänen ikänsä on seitsemän ja Tahmi on tyttö, 5 vuotta. Heidän isänsä nimi Tanellu. Hänen ikänsä on 55 ja minun nimeni on Tannu ja olen 44.

Olen kotona aina katsomassa lapsia ja minun mieheni menee töihin. Minun mieheni tuli kotiin ja sanoi: "Tannu, voitko tulla vähän tähän?" Menin ja hän sanoi: "Olin tulossa

ja näin, että ihmiset huutavat ja he sanoivat jaksat gebardi, jaksat vielä.”

Menin katsomaan gebardia Tanellun perässä. Menin gebardin lähelle. Se oli puun alla. Se istui ja itki. Sanoin: “Miksi itket?” Se sanoi: “Hävisin.” Sanoin: ”Ei haittaa, toisella kerralla voitat.” Se sanoi : ”Minun oli pakko voittaa tämä peli, mutta hävisin.” Sanoin: “Minäkin olen hidas. Sinä olet niin nopea, mutta minä olen hidas ja enkä itke. Se sanoi : ”Joo, olet niin hidas, että miten jaksat ihmisten kanssa?” Sanoin: “Jaksan, koska en kuuntele ihmisiä.”

Se sanoi minulle yhden sanan, sitten minä vastasin hänelle. Lopulta gebardi sanoi minulle: “Voitko auttaa minua?” Sanoin: “Sano vain, jos ei ole vaikeaa. Voin sanoa joo, mutta jos on vaikeaa, sanon ei.” Se sanoi: “Se on helppoa.” Sanoin: “Sano vain sitten.” Se sanoi: “Sinun pitää ostaa minulle jotain.” Tanellu sanoi: “Minun pitää ostaa sinulle.” Gebardi sanoi: “Sinun pitää ostaa minulle kengät, koska jos minulla ei ole kenkiä, en pysty juoksemaan hyvin ja häviän sitten. Tanellu sanoi: “Ostan sinulle ne. Mikä sinun kokosi on?” Gebardi sanoi: “38.”

Lopulta gebardi kysyi etanalta, missä tämä asuu. Etana sanoi asuvansa lähellä. Kaverukset menivät ostamaan ensimmäisenä gebardille kengät.

Seuraavana päivänä gebardilla oli juoksukisat. Se voitti ja oli hyvin iloinen siitä. Gebardi halusi myös antaa lahjan etanalle. “Tässä on sinulle autonavaimet”, se sanoi ja antoi ne etanalle. Etana meni aivan sokkiin, kun hän tuli lahjasta niin iloiseksi.

Mariam Ismail: Tytön unelma

Tänään on maanantai. Olipa kerran Marsu, jonka ikä on 16. Marsulla oli niin paljon kavereita, mutta hän ei puhunut niin paljon ihmisille. Marsulla oli ongelma: hän ei tykännyt perheestään, koska perhe aina huusi Marsulle. Marsu oli aina pelännyt huutamista ja hän halusi mennä kodista pois.

Marsu meni pois kotoa. Hän meni kävelemään meren rannalle ja ei itkenyt. Mutta Marsu ei tiennyt, mitä pitää tehdä. Hän meni kaverilleen nukkumaan. Sitten tuli aamu ja Marsun piti mennä kouluun. Marsu oli iloinen siitä, että sai mennä kouluun, koska sinne tulisi tänään uusia oppilaita. Yksi niistä oli poika.

Marsu meni bussipysäkille. Siellä oli se uusi poika. Poika oli katsonut sitä. Marsu oli ihmeissään, että kuka se oikein on. Silloin Marsu näki pojan ensimmäistä kertaa. Marsu nousi bussista pois ja meni kouluun. Tunti alkoi ja opettaja tuli. Marsua jännitti, kuka poika tulisi heidän luokkaansa.

Opettaja sanoi, että tule Suga, tule. Poika kysyi, missä voisi istua. Ope katsoi ja pyysi poikaa menemään Marsun viereen tyhjälle paikalle. Suga meni istumaan Marsun viereen. Marsu oli sokissa, eikä juuri tuo poika ollut bussipysäkillä. Pian tunti loppui. Suga kysyi Marsulta, voisiko tämä antaa hänelle vanhoja tehtäviä. Marsu lupasi ja ehdotti, että he voisivat mennä johonkin kahvilaan. Suga sanoi: ”Ok.”

kuva: Mariam Ismail

He menivät ja Suga kysyi Marsulta, mitä hän haluaa juoda. Suga haki kahvia ja he alkoivat tehdä tehtäviä. Meni kaksi tuntia ja sitten Marsun piti mennä. Suga kiitteli paljon avusta. Marsu sanoi, että ei mitään. He vaihtoivat heidän ig-nimiään ja lupasivat nähdä koulussa.

Seuraavana päivänä Marsu meni kotiin ja kuuli jonkun äänen. Isä huusi siellä äidille. Marsu kysyi isältään, mikä ongelma sinulla on, kun aina huudat. Isä sanoi, ettei häntä kiinnosta. Isä löi Marsua. Ovikello soi, koska Marsu oli kutsunut Sugan kylään. Isä ihmetteli, kuka tuo poika oli. Marsu sanoi isälle, että Suga on hänen ystävänsä. Marsu kertoi Sugalle, mitä oli tapahtunut. He lähtivät Sugan kotiin.

“Hei äiti, tässä on ystäväni Marsu. Hän nukkuu meillä tämän viikon, koska hänellä on kotona vaikeaa, sopiiko?”, Suga kysyi kotona äidiltään. “Totta kai noin nätti tyttö saa meillä olla”, äiti vastasi iloisesti.

Marsu jäi muutamaksi yöksi Sugan kotiin. Hän auttoi Sugan äitiä kotitöissä. Marsu ja Suga tutustuivat toisiinsa hyvin pikkuhiljaa.

Eräänä päivänä Suga sanoi Marsulle: “Haluan vähän puhua sinulle.” Marsu sanoi: “Puhu vaan.” Suga sanoi: “Mä tykkään sinusta, voidaanko olla pari?” Marsu oli sokissa, eikä tiennyt, mitä sanoa. Sitten hän sanoi: “Joo, totta kai voidaan olla yhdessä.” Suga kehui Marsulle, kuinka kaunis hän on. Marsu sanoi: ”Kiitos.” Sitten Marsu sanoi haluavansa mennä ulos. Suga sanoi: ”Odota, mäkin haluan tulla sun kanssa.” ”Minä

odotan sua ulkona,” sanoi Marsu.

He menivät rantaan, mutta yhtäkkiä Marsun pää kääntyi ja hän kaatui veteen. Marsu ei osannut uida. Yhtäkkiä hän huomasi olevansa sängyssä. Marsu katsoi viereensä, eikä siinä ollut ketään. Marsun äiti tuli ja sanoi, ei hätää. Se oli vain unta.

kuva: Feirouz Hesko

Feirouz Hesko: Susi ja Leila

Olipa kerran tyttö, jonka nimi oli Leila. Hän oli 11-vuotias ja hänellä oli äiti. Ja eräänä päivänä äiti pyysi tytärtään auttamaan häntä. ”Isoäiti, isoäiti on sairas! Hän on kotona yksin.” Leila kuunteli huolestuneena äitinsä sanat. Ennen kuin Laila meni, hänen äitinsä kehotti häntä olemaan varovainen erityisesti sellaisten kanssa, joita hän ei tuntenut. Äiti sanoi myös, että kannattaa mennä varovaisesti isoäidin luo ja matkalla olla puhumatta tuntemattomille, koska he voivat ehkä satuttaa. ”Ja varo kaksinaamaista huijaria, kun hän näkee sinut, älä mene lankaan, koska hän kiusaa sinua. Mene suoraan isoäidin talolle”, muistutti äiti vielä.

Matkalla isoäidin luokse Leila näki suden. Susi meni Leilan luokse ja teeskenteli olevansa ystävällinen. Susi alkoi puhua Leilalle. ”Minne sinä olet menossa tyttökululta?” ”Minä menen isoäidin kotiin. Hän on sairas ja vien hänelle ruokaa”, vastasi Leila. ”Missä sinun isoäitisi asuu?”

Leila kertoi sudelle tien isoäidin taloon, koska ei Leila ei tiennyt, että hän oli susi ja aikoi satuttaa häntä. Leila kertoi sudelle, että hän oli menossa vierailemaan sairaan isoäitinsä luona.

Susi pyysi Leilaa poimimaan kukkia, jotta voisi ilahduttaa isoäitiä. Susi käytti tilaisuutta hyväkseen ja meni taloon. Susi koputti oveen huutaen: ”Hei isoäiti, Leila täällä!” Isoäiti huusi vuoteestaan, kuinka ovi avataan.

Leila meni keräämään kukkia ja yhtäkkiä hän ymmärsi jotain: ”Apua! Tuo taisi olla paha susi! Minun olisi pitänyt muistaa äidin varoitus!”

Leila juoksi niin nopeaa kuin jaloistaan pääsi, isoäidin talolle ja meni sisään takaovesta. Leila tiesi, missä isoäidin avain oli. ”Voi isoäiti, nyt on tapahtunut kamala juttu. Susi on tulossa talollesi! Susi haluaa syödä meidät! Mitä me teemme?” Vanha viisas isoäiti nousi sairastuvuoteestaan ja sanoi: ”Nyt nopeasti, älähän sinä pelkää! Yhdessä me voitamme suden. Annamme hänelle sellaisen opetuksen, että hän ei toista kertaa kiusaa muita.”

Isoäiti pisti töpinäksi ja he aloittivat Leilan kanssa valmistautumisen. Pian ovelta kuuluikin jo suden koputus. Isoäiti loikkasi sänkyyn ja huutaa vienolla äänellä: ”Leila tule

sisälle, olen niin sairas!”

Susi astui karvaisella jalallaan isoäidin tupaan. Leila oli valmiina ja heitti kylmää vettä suden päälle ja suden päähän kävi kipeää ja henki salpautui. Isoäiti hyppäsi sängyltä ja he nostivat suden yhdessä kohti taivasta, kuin voiton merkiksi. Suden pää oli aivan pyörällä, kun Leila ja isoäiti paketoivat suden köydellä paketiiksi. Leila soitti poliisin hakemaan ison pahan suden pois.

Isoäidille ja Leilalle tuli nälkä kaiken keskellä. Niinpä isoäiti laittoi hyvää ruokaa, grillattua kanaa, pastaa, juomaksi Cola-Colaa ja vettä. Jälkiruoaksi isoäidillä on suklaata, kakkua, sokeria ja mehua. Suden maha murisi paketissaan hänen haistaessa ihanan grillatun kanan. ”Voi vatsani on kipeä, haisee tosi hyvälle. Yhyy!”

Isoäiti vastasi: ”Voi sinua susi. Olisit ollut tervetullut syömään kanssamme. Mutta sinä tulitkin syömään meidät! Jos ajattelet asioita vankilassa tarkkaan ja tulet hyväksi sudeksi, ehkä minä voin tuoda sinulle vankilaan grillatun kanan.”

Poliisi tuli ja vei suden mennessään. Isoäiti ja Leila lähtivät puutarhaan kävelyille, koska mahat olivat täynnä herkkuja ja hyvää ruokaa.

Venla Kivioja: Rikkinäinen

Se tuntuu vatsassa,
se tuntuu otsassa,
se tuntuu aivoissa.

Mutta miltä se tuntuu ja miksi?
Kuin vajoaisin syvimpiin haaveisiin,
joita en edes käsitä. Ajattelen koko ajan,
mutta mitä ja miksi?

Kaipaam läheisyyttä,
kaipaam huolehtimista,
kaipaam suojelua pahalta maailmalta,
mutta silti haluan pärjätä itsekseni.

Esitän iloa,
esitän onnea,
esitän rohkeutta,
vaikka sisimmässäni olen jo tuota kaikkea.

Olen iloinen, onnellinen ja rohkea.

Miksi sitten haluan vain itkeä?

Minulla on jo kaikki, kaikki hallinnassa.

Tarvisiko olla?

Voisin luovuttaa,
räyhätä, paiskoa ja huutaa.

Se ei kuitenkaan täyttäisi sitä koloa sisälläni.

Tarvitsen jonkun täyttämään sen,
paitsi en sittenkään.

Voisinko vain nukahtaa
ja pysyä haavemaailmassani?

Mutta jos. Jos kumminkin joku tulee
ja täyttää kolon sydämessäni.
Jos joku välittää minusta
ja minä hänestä.
Löytääkö elämäni silloin
täyden voiman?
Olisinko silloin kokonainen?
Onko kotoani täyttävää rakkautta olemassa?
Onko se mahdollista?
Mikään ei ehkä pysty
Täydellisesti kokoamaan minua.
Olen hukassa ja palasina.
Etsin,
etsin ja
etsin.
Tietämättä mitä tarvitsen.
Voisitko se olla sinä?

Elli Väisänen: Lempivärisi oli punainen

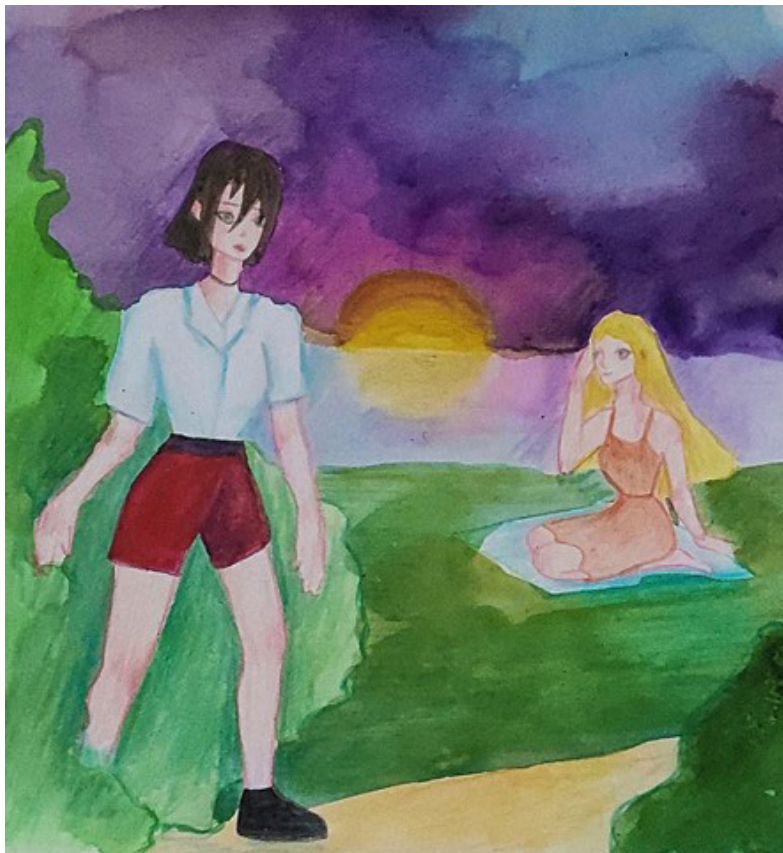
10. kesäkuuta 2023 {Mimosa}

Oli lämmin kesäilta, kun tapasin hänet. Istuin yksin lähimmän järven kuluneella puulaiturilla. Olin kerännyt makeita mansikoita naapurin pensaikosta yömekkoni hameen helmaan, ja popsin vähän väliä niitä sieltä. Liotin jalkojani kädenlämpöisessä järvivedessä auringonlaskua katsellessa, ja kaunis ilta-aurinko häikäisi silmiäni.

Kuulin askelia metsiköstä takanani, ja säikähtäessäni käänsin pääni niin nopeasti, että pitkät vaaleat hiukseni heilahtivat kasvojeni eteen. Kun olin siirtänyt tukkaani pois silmiäni edestä, näin kauniin tytön punaisessa puserossa ja valkoisissa minishortseissa kompastelevan oksien ja puolukkapensaiden keskellä. Minä tuijotin häntä, tuijotin hänen ruskeita kiharaisia hiuksiaan, hänen punaisia huuliaan ja hänen vihreitä silmiään, joiden kauneuteen voisi hukkuu. Katselin häntä, kuin kreikkalaista jumalatarta. Tyttö pääsi viimein pusikoiden keskeltä valkoiselle hiekalle, joka melkein ahmi tytön varpaat itseensä.

”Hei. Sua en oo vielä nähnytkään, mä muutin vasta tänne”, tyttö tervehti. ”Moi, mä oon Mimosa. Tänne ei paljon uusia asukkaita muuta. Mistä päin sä tuut?” ”Porista.”

Tyttö istahti viereeni laiturille ja otti minulta mansikan. ”Saisinko

kuva: Eva Gruzdeva

mäkin sun nimen?” kysyin naurahtaen hiukan kiusaantuneena. ”Anteeksi, mä oon Vilja”, Vilja vastasi.

Vilja. Viljasta tuli mieleen kesäinen vehnäpelto ja auringonlasku.

”Okei. Ootko sä mun ikäinen?” kyselin, sillä halusin tosissani tutustua häneen... ”Se riippuu. Täytän syyskuussa 17”, Vilja ilmoitti. Olimme siis melkein saman ikäisiä, sillä minun 17-vuotisjuhlani ovat joulukuussa. ”Missä päin sä täällä asut?” Vilja urkki, vaikka olin innoissaan hänen puhussa minulle. Se

antoi vatsan pohjaani perhosia. ”No tiedätkö missä päin on kirjasto? Asun kahden talon päässä siitä.”

”Pitääpä tulla käymään joku päivä”, Vilja tokaisi leikkisästi ja nousi ylös laiturilta. Hän heilautti ruskeat hiuksensa olkansa yli ja oli valmis lähtemään. ”Nähdään, Mimosa”, hän naurahti hölkätessään tiehensä. Poskeni punottivat kuin pienet puolukat hänen lähdettyään. Olin aivan omissa maailmoissani, kunnes tipahdin järveen ja kiljaisin säikähdyksestä. Hiukseni valuivat vettä ja yömekkoni oli yltä päältä litimärkä. ”Voi helvetti!” huusin, minkä jälkeen ratkesin suureen nauruun.

11. kesäkuuta, 2023

Seuraavana päivänä olin taas Viljan kanssa. Juttelimme niitä näitä, enkä pitkästynyt, vaikka puhuimme jostain satunnaisesta kaksi tuntia putkeen. Olimme vierekkäin taas laiturilla auringonlaskun aikaan. ”Pelataanko 21 kysymystä -peliä?” Vilja kysyi. ”Joo, vaikka”, suostuin. Vilja aloitti kysymällä lempiväriäni. ”Öö, en tiää, ehkä keltainen”, vastasin naurahtaen. ”Entä sun?” kysyin takaisin.

”Punainen”, Vilja vastasi. Punainen, rakkauden, vihan ja intohimon väri. ”Onko sulla lemmikkejä?” kysyin. ”Yks kissa, mikä on sun lempibiisi?” ”Nahkatakinen tyttö, Leevi and the Leavingsiltä.” ”Oikeesti? Niin munkin!” Vilja hihkaisi. ”Häh?” Kiljaisin innostuneena, ja aloimme nauraa yhtä aikaa hallitsemattomasti. Lopetin nauramisen ja tuijotin Viljaa suoraan silmiin vielä pari kertaa vaisusti naurahtaen. Kun

Vilja oli lopettanut naurukohtauksensa, hän vastasi katseeseeni samalla tavalla. Vetäydyimme toisiimme päin kuin magneetit, jotka kaipasivat toisiansa, eivätkä halunneet olla erossa sekuntiakaan. Lopulta huulemme koskettivat, ja tunsin Viljan lempeän hengityksen kasvojani vasten. Me suutelimme auringon laskeutumisessa horisonttiin kimaltavan veden äärellä.

12. syyskuuta, 2023

Minä ja Vilja olemme tapailleet 3 kuukautta. Olen nauttinut joka hetkestä hänen kanssaan. Vilja täyttää 17 viiden päivän päästä, ja minun täytyy hankkia hänelle jotain erityistä. Käytän siihen paljon aikaa, ja varmistan että lahja on täydellinen.

Myöhemmin menin ulos, kun aurinko oli jo laskenut. Oli kylmä. Suljin hupparini vetoketjun ja vedin hihat pitkälle käsien peitoksi. ”Suksi hiiteen mun luotani!” kuulin jonkun huutavan. Ääni kuulosti tutulta, itseasiassa liian tutulta olla tunnistamatta. Se oli Vilja. Juoksin pää kolmantena jalkana tyttöystäväni luo, ja löysin suunnilleen samanikäisen pojan Viljan kanssa. Pojalla oli alkoholitölkki kädessään, ja hän horjui holtittomasti juoma tölkestä roiskuen. ”Joonaa, lähde nyt vaan!” Vilja huusi pojalle. Joonaa tarttui Viljaa käsivarresta ja yritti suudella tätä. Astuin heidän väliinsä ja löin Joonaa nyrkillä naamaan. ”Mimosa!” Vilja torui ja veti minut viereensä. ”Sä tuut katuun tätä”, Joonaa uhkasi ja lähti paikalta vielä enemmän horjuen.

”Oothan sä kunnossa? Kuka tuo oli?” Hätäilin käsi Viljan viileällä poskella. ”Mun ex-poikaystäväni. Se on kateellinen meille, mutta

en voisi välittää vähempää hänestä”, Vilja selvensi. Halasin Viljaa tiukasti, ja lähdimme meille yöksi.

13. syyskuuta 2023 {Vilja}

Heräsin aamulla, eikä Mimosaa näkynyt missään. Olin yöpynyt hänen kotonaan ja menimme yhdessä nukkumaan, mutta nyt en löytänyt häntä.

Heitin päälleni Mimosan puseron ja sidoin hiukseni nutturalle hiussoljella, joka oli jäänyt ranteeni ympärille. Kävelin portaat alas keittiöön, jossa Mimosan äiti teki aamupalaa. ”Huomenta, Vilja”, Mimosan äiti toivotti. ”Huomenta”, vastasin. Kysyin Matleenalta, oliko hän nähnyt tytärtään. ”Ei Mimosaa täällä ole tänään näkynyt, mutta lapun se sulle jätti”, Mimosan äiti vastasi ojentaen kahtia taitetun paperilapun, jonka päällä luki ’Vilja’. Avasin sen ja aloin lukea kirjettä. *’Olen hankkimassa lahjaasi. Palaan illalla, älä huoli. Laita viestiä. -Mimosa’*

17. syyskuuta 2023

Tänään täyttäisin 17. Mimosaa ei ole näkynyt yökylän jälkeen, mutta tiedän hänen tulevan kylään tänään. Kiharsin hiukseni ja puin ylleni punaisen juhlamekon. Ovikello soi ja menin innokkaana avaamaan oven. Se saattaa olla Mimosa. Ennen kuin väänsin metallisesta ovenkahvasta, arvuuttelin samean ikkunan läpi, kuka oven takana saattaisi seistä. Viimein avasin oven, ja kasvoni valahtivat valkoiseksi. Pupillini pienenivät ja

en saanut sanaa suustani. Ovella oli Mimosa, kummallinen virne kasvoillaan ja yltä päältä veren peitossa. Olallaan hän kantoi kuollutta Joonaa, joka vuosi vuolaasti viininpunaista verta. ”Paljon onnea!” Mimosa toivotti. En osannut sanoa muuta kuin: ”Mitä helvettiä.”

”Mitä? Luulin, että lempivärisi oli punainen.”

Kiia Lahtinen: Hengenpelastaja

Istuin rantakalliolla. Meren pauhu kantautui korviini kuin paksun seinän takaa, vaikka tosiasiasa varpaani lähes hipoivat vettä.

Leuka polvia vasten ja kädet jalkojeni ympärillä katselin vielä aika korkealla olevaa, mutta hitaasti laskeutuvaa aurinkoa.

Halusin edes yrittää nauttia viimeisistä tietoisista hetkistä tämän maan päällä. Yritykseni epäonnistui surkeasti. Päässäni vilisivät viime päivien tapahtumat. Kuinka opettajat halusivat puhua koko ajan laskevista arvosanoista, tai kysyä siitä, miksi nukahtelen tunneilla, olenko univajeinen vai mitä. Eihän heistä kyllä kukaan todella välitä hyvinvoinnistani. Kuinka joku oli huomannut ranteideni arvet ja kysynyt, mistä olin saanut ne, ja vielä päälle olenko okei. Totta kai olin vastannut olevani, vaikka totuus on, että olen kaikkea muuta kuin okei.

Ja sitten oli vielä Austin.

Austin, josta kaikki pitivät. Austin, joka menestyi niin raivostuttavan hyvin koulussa. Se sama Austin, joka oli jotenkin päätynyt minun, hiljaisen ja yksinäisen minun, parhaaksi ystäväksi.

Ja kuinka ollakaan, ennen pitkää huomasin olevani korviani myöten rakastunut. Mutta tällä oli myös huonot puolensa.

Tunteeni Austinia kohtaan nostivat jo lähes kokonaan kadonneen masennukseni pintaan, koska tiesin hänen pitävän minusta vain ystävänä.

En ollut ajatellut kertoa Austinille tunteistani, sillä pelkäsin menettäväni ainoan ystäväni.

Joten tässä minä nyt istuin. Aikeissa päättää sen kaiken, koska en enää jaksanut elää näin.

Olin jättänyt Austinille käsin kirjoitetun kirjeen, jossa kerroin aikeeni. Kerroin, että hänellä olisi vielä mahdollisuus pelastaa minut, jos hän saapuisi paikalle ennen auringonlaskua.

Nousin hetkeksi seisomaan riisuakseni hupparini. Paljastin maailmalle arpiset ja mustelmaiset käsivarteni. T-paitani lepatti tuulessa, ja ihoni nousi kananlihalle.

Istuin alas. Tunsin, kuinka kurkkuuni nousi pala. En kuitenkaan antanut kyynelten nousta silmiin asti.

Istuin näin vielä ikuisuudelta tuntuvan ajan. Meri oli tyyntynyt siihen mennessä, kun näytti siltä kuin Aurinko olisi koskettanut veden pintaa. Uskottelin itselleni, että Austin ei tulisi. Se tekisi tehtävästäni vain helpomman.

Kyyneleet kohosivat silmiini kuullessani takaani askeleita ja lopulta tutun äänen.

”Hei, Jonathan.”

Kuivasin silmäni nopeasti. Katsahdin Austinin jalkoja vastatessani: ”Hei.”

Hän istahti viereeni, tosin pienen välimatkan päähän. Tuijotin paljaita varpaitani hiljaisuuden vallitessa, kunnes Austin lopulta puhui.

”Kuule, Jonathan. Olen pahoillani. Aivan kaikesta. Siitä, että olen sanonut asioita, jotka satuttavat sinua, ja tajunnut sen vasta myöhään illalla. Että olen jättänyt sinut huomiotta päiväkausiksi, koska muut haluavat viettää aikaa kanssani. Olen pahoillani siitä, kun en ole kuunnellut, kun olet puhunut näistä virheistäni. Ja ennen kaikkea olen pahoillani siitä, etten ole huomannut pahaa oloasi. On minun syyntä, että olet yrittämässä itsemurhaa. Minun olisi pitänyt –”

”Lopeta.”

Ääneni oli täysin vakaa huolimatta kaikista sillä hetkellä tuntemistani tunteista.

”Sanasi satuttavat”, sanoin kääntyessäni katsomaan Austinin pähkinänruskeisiin silmiin. Näin hänen kasvonsa sumeasti kyynelten läpi. Käteni nousi kuin itsestään kohti hänen vaaleita hiuksiaan, mutta pysäytin liikkeen puolessavälissä ja vedin käteni takaisin.

”Sinulla on paljon arpia”, Austin totesi hiljaa. En antanut juuri minkäänlaista reaktiota, päästin vain kyöneleet valumaan poskiani pitkin.

”Se on minun syyntä, sillä en osaa sanoittaa oloani. En osannut kertoa tästä.”

Austin siirtyi lähemmäksi ja kietoi käsivartensa ympärilleni. Se muutti oloni ensin kevyemmäksi, mutta nopeasti väsyneemmäksi. Pysyin paikallani hetken, ja sitten nousin rivakasti pystyyn ravistaen hänen kätensä pois. Astelin nilkkojani myöten veteen.

”Odota!” Austin pyysi.

”Mitä minun pitäisi odottaa? Sitäkö, että tämä maailma veisi pahan oloni pois?” lähes huusin, katkerana, en Austinia kohtaan, mutta koko muuta maailmaa kohtaan.

”Siinä tapauksessa olisin jo niin vanha, että kuolema pelastaisi minut kuitenkin.”

”Nyt sinä et ymmärrä. Minä –” Austin ei saanut sanottua lausettaan loppuun. Kahlasin polviini asti veteen. Vesi oli viileää. Se hipoi jalkojani pehmeästi, kuin toivottaakseen minut tervetulleeksi syvään, hämäärään syliinsä.

”Minun ei tarvitse kuulla lauseen loppuosaa tietääkseni sen olevan vain pelkkää tyhjää puhetta”, huusin olkani yli ja otin vielä yhden askeleen eteenpäin.

”Minä rakastan sinua.”

Tällä kertaa kuulin joka ikisen sanan Austinin lauseesta.

Käännyin katsomaan häntä täyden epäuskon vallassa, mutta en kuitenkaan katsonut häntä suoraan silmiin.

”Tiedän, että tunnet samoin minua kohtaan, se on niin päivänselvää.”

Jostain syystä jalkani kuljettivat minut takaisin kalliolle.

”Valehtelet”, sanoin katsoen häntä. Hän nykäisi leukaani ylöspäin. Vasta nyt katsoin häntä suoraan silmiin. Ne eivät valehdelleet. En enää tiennyt, miten en ollut huomannut sitä Austinin katseesta aikaisemmin.

”Olenko koskaan valehdellut sinulle?” hän kysyi. Se pani minut sanattomaksi.

Käsi poskellani hän suuteli minua. Suutelin häntä takaisin kyynelten virratessa. Tällä kertaa ne olivat helpotuksen kyyneliä.

Loppuillan me vain istuimme katsellen auringon laskeutumista mereen. Ensimmäisen tähden syttyessä kuiskasin Austinille: ”Hengenpelastaja.”

kuva: Alexandra Benche

Alexandra Benche: The Family Secret

Without a doubt, this is a humorous and an engaging story about a boy who tries to win over one girl's story. Tom wishes to change his life and get a girlfriend. With this intention, enters Mary. Tom falls for her and is relentless and tenacious in his pursuit, all thanks to a family secret. Sadly, they couldn't make it together in the end.... But let's see closer to their story.

It was a beautiful morning of September, when Tom had his first day of high school in his dad's maternal city. They had to move from New York to Chicago and Tom wasn't incredibly happy about it, it was exceedingly difficult for him to leave

all behind and start a new life. He had everything he would wish for in New York and now Chicago felt much smaller, dangerous, and a suspicious city. When he first stepped into the class everyone was giving him weird looks, checking on him from top to bottom and started to whisper to each other about him. After the teacher introduced him to the class, they all started laughing, cause why would somebody from New York ever move to Chicago. Tom felt so bad about it, so he went to sit at the back of the class, next to him appeared Mary. She was late for class. As an open girl she started to talk to him

- Hey! So you are that new guy that everyone is talking about?
- Yeah... Will you judge me too?
- Nah, I'm not that type, Mary said smiling to him.

In that moment Tom felt comfortable talking to Mary and they became close friends. One day he walked home alone, but when he got closer to their house, he saw something weird. His dad was giving a huge box to their neighbor which was surprisingly Mary's mom. He found that very suspicious, so he wanted to text Mary.

Tom was puzzling in his mind: *Okay so I should tell her that my dad... No, no, no her... Okay so that our parents were acting weird. Ahhh, no! I will not tell her anything. Then she will think I am weird too.*

So, he kept on walking closer and closer to their house. When he got inside, his mom was cooking lunch while his dad was already on the couch watching tv. He was looking suspiciously

at his dad while on his face you could clearly see the confusion.

- Hey Tom, are you okay? said Tom's mom looking weirdly at him.

- Yes, mom. I am fine, said Tom pensively.

He went straight up to his dirty room and started cleaning it. Suddenly he saw something peaking under the carpet, he found an old vintage picture. He picked it up and watched it carefully. It was his dad with a pregnant woman standing next to their old three in the back yard. He turned it back where was written William and Jessica 1998. Tom was so scared and confused because that was not his mother, and why was she pregnant in a picture with his dad. In the very next moment, his mom knocked at the door. Tom hid the picture as fast as he could and opened the door for her.

- Lunch is ready. Set the carpet back nicely and let's go to eat.

- I will come soon. Give me 5 minutes.

He put the picture in his wardrobe and went to the kitchen.

At the lunch table he decided to ask something:

- Dad... so my room... to whom did it belong?

- It was mine, son. Don't you like it?

- Oh, I really do! Said Tom, being confident.

Tom finished eating and he went back to his room and started searching for answers. He went to the garage, then to his old grandparents' room where he found more hints about a box. At the end to the garden at the old tree where was

a swing. He looked carefully at the other photo he found in his grandparents' room. There was an X marked on the right side of the three where he had to dig for the mystery box. He cleaned it and went back to his room so that he could open it without anyone seeing. When he opened it, he was so surprised that inside were photos of a baby, a sun medallion and engagement rings. Tom went to the wardrobe and took the other picture. Then he started comparing the medallion he found with the one the woman had in the picture taken a long time ago. He remembered that when he saw his dad with Mary's mom she had had a similar one.

In his mind: *I must talk to Mary about this. I will ask her over tomorrow after school. Also, I must hide all these things so no one will see them.*

So that is exactly what he did the next day. He waited for school to finish and then he invited Mary to their house. She agreed to go with him without knowing what she was about to find out. When they arrived at Toms house they went straight to his room where Tom got out the box and showed it to her.

- Woo, Tom! What is this?
- Open it but keep calm.
- Okay... said she while opening the box.
- OH MY GOD!
- Is that your mother?
- ...
- Talk! Is that your mother?
- Y.. yes t... that's my mom...

- So that means...
- No, noo! We've got to talk to them
- Yes, you are right.

No sooner said and done. That night Mary and Tom cooked dinner at his house before his parents got home. Mary texted her mom to meet at the neighbor's house for dinner. When they all arrived, Tom and Mary set the table. They sat at the table while Mary was holding the box.

- Amm... mom... mrs & mis Thabi, we must ask you something.

She put the box on the table and opened it.

- You guys must give some explanation for this
- Mary, from where do you have that box? said her mom.
- Tom found it in the garden...
- William... we should tell them.
- Yes, you are right.
- Tell what?! said panicking Tom's mom.
- When we were younger, me and Jessica, we had a relationship, after 5 months we found out she was pregnant... with Mary. After we found out I had to move to New York, so my father would not find out.
- Oh my God, William! We have been married for 12 years. Why did you never tell me that you have another child!? We are getting divorced, said Tom's mom before leaving the house.
- I cannot believe it! Said Tom before they left with Mary over her mom.

And now after 6 months, Tom and Mary moved back to New York while Jessica and William got back together, and they are expecting another child. Mary never wanted to hear again about her mom and William after she had lived for so long in this lie so Tom's mom accepted her in their house in New York.

kuva: Ahmed Ghonim

Ahmed Ghonim: Autiosaarimiehet

Eräänä päivänä Atlantin valtamerellä oli iso laiva. Ensimmäisellä viikolla matka sujui ihan hyvin, mutta kapteeni huomasi, että voimakas myrsky oli lähestymässä heitä. Aallot nousivat tosi korkealle ja satoi vettä tosi runsaasti. Kaikki matkustajat olivat paniikissa. Ei kukaan tiennyt, että milloin laiva uppoaisi, kuka selviää ja kuka kuolee vai selviääkö laiva myrskystä. Yhtäkkiä tuli tosi korkea aalto ja törmäsi laivaan, ja LAIVA UPPOSI.

Myrsky loppui ja yksi nuori mies, nimeltään Frank, heräsi ja huomasi makaavansa jonkun saaren rannalla. Hän nousi

pystyy ja huusi: “APUA! ONKO TÄÄLLÄ KETÄÄN!” Kukaan ei vastannut. Frank ei tiennyt, kuinka hän selvisi hukkumiselta. Hän ei edes tuntenut saarta. Hän alkoi kävellä, etsi ja toivoi löytävänsä jonkun. Hän ei löytänyt ketään, mutta hän ei luovuttanut.

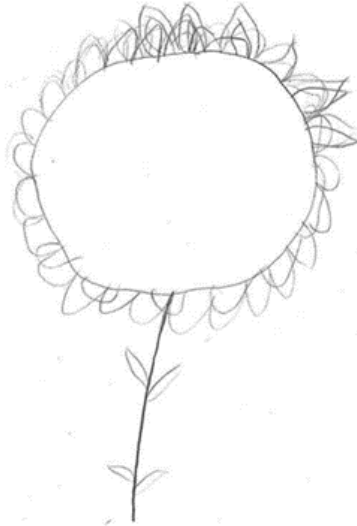
Frank meni etsimään ruokaa, eikä se ollut helppoa. Hänen piti kiivetä korkeisiin puihin, kuten kookospähkinäpuihin ja palmupuihin. Ensimmäisenä yönä hän nukkui puussa, koska saarella oli saalistajia. Hänen suurin pelkonsa oli, että hän putoaisi puusta. Onneksi niin ei tapahtunut. Yön aikana Frank heräsi ääneen, ja hän ei tiennyt mistä se kuuluu, mutta äänet kuulostivat rummun ääneltä, ihan kuin saarella asuisi joku muukin.

Kun Frank heräsi seuraavana aamuna, hän mietti, mistä ääni oikein oli tullut. Hän laskeutui alas puusta ja näki vuohen. Hän huomasi miettivänsä, miten vuohen saisi saalistettua ilman asetta tai terävää puukkoa. Hän sai napattua vuohen kiinni, mutta ei tiennyt miten hän teurastaisi sen. Sitten hän huomasi vuohen olevan kuttu. Frankilla oli tosi kova jano ja hän joi kutun maitoa ihan hulluna, niin kuin hän ei olisi ennen juonut. Frank otti kutun mukaan ja lähti kävelemään toivoen löytävänsä toisen hukkumiselta selvinneen.

Frank käveli metsää pitkin ja huomasi savun nousevan, ihan kuin siellä olisi ihmisiä. Hän meni kohti savun lähdeettä ja löysi jotain, mitä ei odottanut. Frank löysi ihmisiä, jotka istuivat tulen äärellä ja lauloivat jotain laulua, jota Frank ei ymmärtänyt. Sitten Frank huomasi puunrunkoon sidotun miehen. Mies

pyysi apua, mutta ehkäpä kukaan ei ymmärtänyt, mitä hän sanoi. “Tuo mies voi olla toinen laivalta selvinnyt!” pohti Frank. Frank ei uskaltanut mennä lähemmäksi. Varmasti ihmiset ajattelivat, että Frank ja tuo toinen mies olivat vihollisia tai halusivat vaikkapa varastaa jotain. Ja totta se olikin, saaren ihmisillä oli huonoja kokemuksia saarelle tulleista henkilöistä. He eivät olleet ystävällisiä vaan päinvastoin.

Frankille tuli hyvä ajatus: jos hän antaisi kutun nuotion äärellä istuville ihmisille vastineeksi miehen vapauttamisesta. Frank lähestyi kyläläisiä kuttu mukanaan. Alkoi pahasti näyttää siltä, että hänet vangittaisiin myös. Puhumalla asia ei selviäisi, sillä yhteistä kieltä ei ollut. Mutta jos on halu, löytyy myös keino. Frank viittoi kyläläisille ehdotuksensa: “Kuttu teille, mies lähtee minun kanssani.” Kylän pomo hyväksyi tarjouksen. Mies vapautettiin ja kuttu luovutettiin kylän johtajalle. Kyläläisiä nauratti, sillä kuttu oli heidän. Pääasia kuitenkin oli rauha. Frank ja Patrik jatkoivat seikkailuaan tavoitteenaan kotiin pääseminen, tarina siis jatkuu. Jos tapaat Ahmedin, voit kysyä miten Frankin ja Patrikin seikkailu tästä oikein jatkui.

kuva: Zaynab Almusaytif

Zaynab Almusaytif: Elämänohjeita

Olen ollut poissa itsestäni pitkään. Tulin tietämättömäksi itsestäni, en ymmärtänyt itseäni. En enää uskonut kykyihini kirjoittaa, enkä uskonut niihin kykyihini, jotka olin aiemmin nähnyt itsessäni. En kuulunut enää tähän.

Älä ole puoliksi elossa, älä elä puoliksi unelmaa, älä pidä kiinni puoliksi toivosta, Älä hyväksy itseäsi luvun täydentäjäksi: jos läsnäolosi ei ole vaikuttavaa, älä osallistu ollenkaan. Suurin epäonnistuminen on olla kärsivällinen sellaisen kanssa, jolla ei ole toivoa. Suurin menetys on miellyttää muita itsesi kustannuksella. Älä suostu johonkin, sinä et halua. Älä elä elämää, jota et halua. Sillä elämä eletään vain kerran.

Chinik Rual: Kenkäbisness

Olipa kerran kolme lapsuuden kaveria: Mikael, Anna ja Oscar. Heillä on ongelma: he ovat vaarassa menettää kenkäyhtiön. Heillä on ”bisness”, he myyvät kenkiä. He myyvät juoksu- ja urheilukenkiä. Heidän kauppaansa ei tule enää paljon asiakkaita, koska tuotteet alkavat olla lopussa. Samoin sponsorit. He ovat tehneet oman kenkämalliston, jota myyvät.

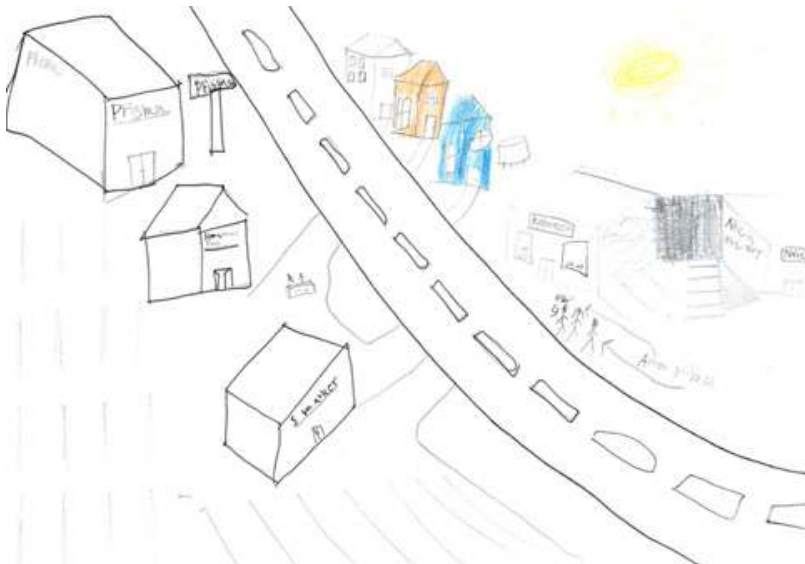
Alussa on ollut mukana yritykselle sponsoreita, mutta nyt he ovat kiinnostuneet muista merkeistä. On tullut aika yritykselle pärjätä ilman sponsoreita. Heidän pitää keksiä uusi tyyli, joka kiinnostaa asiakkaita niin paljon, että firma alkaa kannattamaan.

He suunnittelevat uuden kenkämalliston seuraavalle kesälle. Heillä kävi sellainen onni, että eräs kuuluista nuori tuli käymään kaupassa ja kiinnostui heidän tuotteistaan. Hän alkoi kuvaamaan omaan sosiaaliseen mediaan.

Tämä kuuluisa nuori kysyi kenkäfirman siivoojalta, ketä nämä yhtiön omistajat ovat ja minkälaisia he ovat. Siivooja vastasi: ”Mikael on erittäin innokas, kun mieleen syntyy suunnitelmia. Anna on se, joka on kypsä kolmikosta. Hän hoitaa yhtiön rahat ja muut yhtiön rakenteeseen liittyvät asiat. Oscar ei ole viisain tai kekseliäinen, mutta hän osaa puhua asiakkaille ja tekee sosiaalisen puolen yhtiössä.”

Kolmikon rakennuksen vuokranantaja on ollut heille tosi ilkeä heidän yrityksensä takia, kun yhtiö on kampaillut rahan kanssa. Vuokranantajan nimi on Emily. Hän ollut heidän vuokranantajansa nyt kolme vuotta. Emily tuli heidän kauppaansa ylimielisenä ja katsoi tavaroita. Hän meni kassalle ja sanoi: ”Annan teille kaksi kuukautta aikaa maksaa vuokra tai heitän teidät ulos.” Anna ja Mikael panikoivat, mutta Oscar ei. Oscar pysyi rauhallisena ja sanoi Emilylle: ”Sanoit kaksi kuukautta eli tämä on vielä meidän kauppamme, joten häivy!” Emily katsoi kaikkia silmiin ja lähti pois kaupasta. Anna ja Mikael rauhoittuivat ja menivät työhuoneisiinsa. Sillä välin Oscar alkoi syömään jäätelöä banaanin kanssa. Anna näki ja oli sanomassa jotain, mutta antoi olla, koska Oscar on sellainen.

Kaksi tuntia on mennyt. Mikael oli juuri laittamassa kaupan

kuva: Chinik Rual

kiinni ja lähdössä, mutta joku tyyppi tulee ja sanoo: ”Saanko nopeasti ostaa jotain frendille?” Mikael katsoi Oscaria ja sitten hän katsoi takaisin asiakasta ja sanoi: ”Ok, mut nopeesti, minun pitää katsoa ohjelma loppuun.” Oscar kysyy: ”Mitä ohjelmaa katot?” Mikael vastaa: ”My Little Ponya.” Asiakas nauraa Oscarin kanssa ja asiakas kysyy: ”Miksi katot tollasta?” Mikael vastaa: ”En oo kattonu pienenä nii...” Oscar vastaa: ”Nii mitä äijä, oot yli 20-vuotias.” Mikael sanoo: ”Mee nopee ostaa, uskon, että Anna on vielä siellä.” Asiakas kysyy: ”Kuka Anna?” Mikael vastaa: ”Meidän liikekumppanimme, mene nopee ostaa.”

Asiakas menee sisään. Oscar sanoo Annalle: ”Oota sää vielä siellä, yks toinen asiakas tulee.” Anna sanoo väsyneesti: ”Ok.” Mikael ja Oscar lähtevät ja jättivät kaupan suljettavaksi Annalle. Mikael vei Oscarin omaan asuntoonsa ja lähti sen jälkeen hänen omaan asuntoonsa.

Seuraavana päivänä Mikaelin puhelin soi koko ajan. Mikael katsoo puhelimeensa ja huomaa Annan soittavan. Mikael ihmettelee, miksi Anna soittaisi tähän aikaan. Mikael vastaa ja Anna sanoo: ”Mikael meijä kau... kaup...” Mikael vastaa: ”Hengitä syvään ja jatka.” Anna vastaa: ”Meijän kauppa ryöstettiin yöllä, se äpärä varmaan oli se”, Anna sanoo vihaisesti. Mikael vastaa: ”Tuun sinne heti.” Mikael laittaa puhelimen kiinni.

Mikael on erittäin vihainen ja lähtee kauppa kohti niin nopeasti kuin pystyy. Hän vihdoin saapuu paikalle ja huomaa Annan itkemässä. Mikael huomaa myös poliiseja joka paikassa,

mutta Oscar ei ollut paikalla. Mikael menee lohduttamaan Annaa ja kysyy poliiseilta: ”Oletteko saaneet mitään johtolankoja, kuka meidän kauppanne ryösti?” Poliisit vastaavat: ”Emme, mutta uskomme, että se selviää, kun kauppanne on keskellä keskustaa, joten ei hätää, ammattilaiset hoitaa.” Mikael rauhoittui ja Anna lopetti itkemisen. Heidän kaupastaan ryöstettiin paljon vaatteita ja rahaa kassasta. Tilanne tuntuu toivottamalta. Mitä he voivat tehdä?

Seuraavana päivänä kaikki kääntyy onnelliseksi. Ryöstetyille kaupalle tulee eräs mies. Hän alkaa jutella kolmelle kaverukselle. ”Tämä on isäni vanha kauppa. Hän oli suutari. Nyt isäni on jo kuollut, mutta hän toivoisi, että tämä kauppa pelastuisi. Kylläpä ryöstäjä on vienyt teiltä kaiken”, mies puhuu. Mikael, Anna ja Oscar seisovat hiljaa ja surullisina. Mies katsoo heitä ja pelastaa heidät: ”Minä alan sponsoriksenne, sopiiko?”

Xiamorah Wabuge: The Lonely Girl

The lonely girl was always lonely. One day she decided to go down to the village and to her surprise she saw other children playing and having fun. She envied them. She thought it would be a good idea to go and play with them, but for some weird reason, as she was approaching them the other kids backed off.

She wondered why. One of the kids said, “You can’t play with us since you don’t look like us.” The little girl wondered why they wouldn’t play with her because of the way she looked. She went out for a walk. She walked for so long that she had winded up in the towns lake that was located on the other side of the town. As she looked down at the lake, she saw her face for the first time. Then she understood why the other kids didn’t want to play with her.

She fell to the ground and started crying, “Why do I look like this? I never knew I looked like this!” As she was crying, she heard a voice. A voice so chanting that it was hard to miss: “Hey you there! Yeah! You crying over there!” She looked to her side to see a young girl with long beautiful blonde hair. “You! Can you help me?” The little girl wondered why the girl with blonde hair was asking for her help. She stood up and walked towards her. She saw that the little girl was covered in water and had a fish tail. “Can you please get me out of here?” the little girl then asked her. “How? How can I help you?” asked

the little girl. “Do you see that bottle stuck on the ground over there? Can you help me by giving it to me? As you can see, I can’t reach in myself.” The little girl stood up and went to get the bottle, but the bottle was hard to get out of the ground.

She struggled for a while until she finally got it out of the ground. She walked up towards the blond-haired girl and gave it to her. The blond-haired girl took the bottle and opened it. She drank the green looking water that was in it. Slowly her fishtail started to become legs. She came out of the water and said, “Thank you!” “You’re welcome!” They both stared at each other for a while. “Why aren’t you running away from me?” said the lonely girl.

“Why would I run away?”

“Because my face isn’t like others.”

“You didn’t run away from me when you saw my fins. Everybody does, but you didn’t.”

The lonely girl started to realize that there were other people like her. The lonely girl started walking away from the girl with the fins. The girl with the fins shouted at the lonely girl, “HEY!” The lonely girl stopped at her tracks and looked back. “Do you want to be my friend?” The lonely girl opened her eyes wide and softly said, “Yes.” The fin girl ran to her and grabbed her hand. “Let’s go together!” The lonely girl looked down at their hand and for the first time in her life she felt genuine happiness. They held hands tightly and started walking down the rough ground.

As they were walking down the road, they saw a boy looking figure in the distance. They looked at each other and walked towards the figure. As they approached the figure it turned around. It was a boy who had a dinosaur on his shirt. He faced them with fear in his eyes. He backed up and stumbled upon a stone.

Fin girl said, “Don’t worry we’re nice people,” and approached the boy, but he crawled further from them and said, “Please stay away!” and started panicking. “Oh,” said fin girl. The girls looked at each other in a daze. “Do you want to play with us?” said fin girl. “No,” he said rapidly. “Well, what do you want to do?”

“I want to be left alone please.”

“Why?” asked the lonely girl.

“I... I’m scared.”

“Scared of what?”

“People?”

“Why would you be scared of people?”

“I don’t know. I just am.”

“Well, what’s your name?”

“Fear boy.”

“Fear boy, we won’t approach you if you don’t want but we just want to play with you.”

“Play? What kind of playing?”

“Playing games like tag and stuff.”

“What’s tag?”

“What? You don’t know what tag is? I mean how could you not?”

“I don’t like playing with other kids.”

“I know we asked before, but would you like to at least try and play with us?”

Fear boy hesitated for a while before finally accepting their offer, “Okay, I’ll try.”

The children started playing and had great fun. So much fun that they didn’t realize that the sun had gone down. Lonely girl stopped for a second and pointed out that the sun had gone down.

“The sun’s gone, there’s no more light.”

“You are right, the sun going down means it’s time to stop playing.”

“No... No we can’t stop playing! This is the most fun I’ve had in my entire life, let’s please not stop!”

“You know there’s only one way for us to continue having fun.”

“And what way is that?”

“You can become our friend and play with us forever.”

The boy was sure about wanting to be friends with girls after having had so much fun, so he did not hesitate to say, “Yes, yes! Let’s be friends and continue to have fun together for a long time!” “So you’ll be our friend?” asked the lonely girl. “Most definitely!”

The three kids started to walk. They walked without a destination yet again only to see from a far they saw a big sign. A sign that said CIRCUS OF THE UNSEEN AND FREAKS.

The kids got curious and approached it. The circus keyring master was greeting the guests and then he saw the kids. The kids made him curious about because the kids seemed to be from another world. “Hello, hello, hello! You are here to see the show, a show never seen before, I can tell you that!”

“What is this?” asked the children.

“My dear, don’t ask me what a circus is,” the keyring master said and looked at them continuing: “If you enter that place there, you’ll find the answers that you are looking for.”

The kids walked up towards the big circus tent. They pulled the curtain to the side and a whole new world opened in front of their eyes. They saw a flying firefly that was the size of an eagle. The show was about to begin, and the keyring master came out with a lion who had wings. The lion flew across the room and the crowd were amazed. The show was finished by a mime. The mime looked sad and started putting on his show. The imagined glass window didn’t hide mime’s sadness.

When the show had ended, the kids couldn’t get over what they had just seen. They kept on talking about it: “And did you see that lion? It was awesome!” “Wow! I want to come here again tomorrow!”

The kids laughed and giggled. They were so excited about the circus. As they were walking away, the fear boy heard someone weeping. He turned around to look, who could it be, but he couldn’t see anyone. He thought that he had heard his own thing and proceeded to walk away. Then he heard the weeping

again. This time he was certain what he had heard.

“Shhh! Can you hear that?”

“I can’t hear anything, do you?” said fin girl.

“No, I can’t hear anything,” said the lonely girl. “But, where do you think it came from?”

“This way!” the boy pointed at a small tent far away.

They headed towards the tent that was set in the back. The tent looked rather haunting. The children decided to head inside and see for themselves. They opened the tent curtains and saw the mime they had seen in the show.

“Is it the mime from the show?” asked the fear boy. The mime turned around startled, “I... Why are you all here?”

“We heard you crying from afar.”

“I’m sorry about that.”

“No, don’t be! Why are you shedding tears out here alone?”

“No reason, I just feel like crying.”

“That’s an odd reason to cry. People usually cry when they are sad.”

“I am sad, but not to the point of wanting to cry I just feel like crying you see.”

“I guess that’s a reason to cry,” answered the lonely girl and the others nodded.

In this way the fear boy, the fin girl and the lonely girl found a new friendly heart. They continued their lives together always keeping their eyes and ears open for new friendly hearts, never feeling lonely again.

kuvat: Sasu Rintala

Xiaoqiao Ye: Järvi

Hän asui mökissä järven rannalla. Tuuli puhalsi hitaasti ja peilipehmeä järvivesi aaltoili.

Järvellä oli pikkuinen, puinen vene. Eräänä päivänä hän unohti hinata veneen rantaan, sitten vene ajautui pois aaltojen suuntaan, eikä koskaan tullut takaisin.

Hänen mökissään oli lämmin ja valoisa takka. Takan ääressä märkä puu rätisi palaessaan. Hän istui keinutuolissa ja joi kuumaa kaakaota. Kaikki näytti hiljaiselta ja rauhalliselta.

“Onko siellä ketään! Moikka! Onko siellä—kee—tään—?”

Tuuli kantoi mukanaan äänen, jota ei yleensä koskaan kuulunut, ja rikkoi hiljaisen ajan. Oksalle istahtanut lintu kuuli äänen ja lensi peloissaan pois.

“Ole hiljaa. Pelotit linnut pois”, hän sanoi. Hän meni ulos ovesta vihaisena ja suuttuneena. Hän, järvien omistaja, katsoi tarkkaan edessään olevaa henkilöä: mustat hiukset, silmälasit päässään, pukeutunut vuodenaikaan sopimattomiin vaatteisiin.

“Olen Crastino, nimeni tarkoita huomista.”

”Outo kaveri”, hän ajatteli.

kuva: Xiaoqiao Ye

”Olen tutkimusmatkailija. Eksyin merelle tuulen takia, joten tulini tänne. On iloinen yllätys löytää tällainen paikka, jossa ihmiset asuvat”, Crastino sanoi.

Tutkimusmatkailijalla oli kylmä. Hän oli seisonut ulkona pitkän aikaa, väreillen jo kylmästä. Tietysti järvien omistaja huomasi hänen liikkeensä, joten hän päästi tutkimusmatkailijan mökkiinsä lämmittelemään.

”Nimeni on Anita”, järven omistaja puhui yhtäkkiä saapuessaan ovelle. Hän sanoi niin nopeasti, ettei tutkimusmatkailija kuullut sitä. ”Anteeksi... Mitä?” Crastino kysyi. ”Olen A-N-I-T-A”, järvien omistaja toisti.

Crastino meni mökkiin sisälle. Hän katsoi ympärilleen. Mökki ei ollut iso, mutta se oli lämmin ja mukava. ”Vau!” hän huudahti. ”Paljon mukavampaa kuin veneessäni.”

“Tietysti.” Anita näytti olevan tyytyväinen vastaukseen. Hän viittoi Crastinoa istumaan ja toi aiemmin tekemänsä kuuman kaakaon – jos se edes oli kuumaa.

“Em, Crastino. ” Hän avasi kaapin, jossa ruokaa säilytettiin. “Oletko nälkäinen?” Hän otti ruokaa ja laittoi sen pöytään esille odottamatta hänen vastaustansa. He istuivat alas. Nyt Crastino muisti katsoa hänen pelastajaansa tarkemmin. Anitalla oli kirkkaat, ruskeat silmät ja poninhännälle sidotut pitkät hiukset. He söivät yhdessä ja juttelivat. Aika meni nopeasti.

“Hei Crastino. Mistä sinä tulit? Em, minä tarkoitan, mistä sinä olet kotoisin?” Anita kysyi.

Crastino rypisti kulmiaan ja ajatteli, ikään kuin hänen mielestään tähän kysymykseen oli vaikea vastata.

”Minulla ei ole aavistustakaan.”

Hän pysähtyi ajatustensa kanssa ja jatkoi: ”Siitä asti, kun muistan, olen ollut tutkimusmatkoilla vanhempieni kanssa merellä ja ympäri maailmaa. He eivät koskaan maininneet minulle kotikaupunkiani. He sanoivat vain sen olevan kaunis paikka.”

”Joten sitten lähdin yksin matkalle katsomaan, löytäisinkö kotikaupunkini – ainakin mielessäni.”

Sinä iltana Crastino sanoi paljon asioita, joita hän ei ollut

koskaan maininnut muille, kun taas Anita kuunteli hiljaa. Crastino ei osannut selittää, miksi hän pystyi avautumaan jollekin, jonka oli tavannut vain kerran, ikään kuin he olisivat tunteneet toisensa pitkään.

He juttelivat koko yön. He eivät nukahtaneet ennen kuin auringon himmeät ääriiviivat ilmestyivät horisonttiin.

Uusi päivä alkoi.

湖

她住在湖边的小屋里。风徐徐吹来，如镜的湖水荡起涟漪。湖面上停着一艘小木船。某天她忘了把船拖到岸边，船就随着海浪的方向漂走，再也没有回来。

她的小屋里有个壁炉，时常生着温暖明亮的火。湿木头燃烧时发出噼里啪啦的声音。她坐在摇椅上喝着热可可，一切都那么的安静祥和。

“有人在吗！哈喽！有——人——吗？”陌生的声音在这时乍得响起，打破了她难得的平静时光。停在树枝上的鸟听到声音，也吓得飞走了。

“安静点。你把鸟儿吓跑了。”她黑着脸走出门。湖的主人仔细打量眼前的人。黑头发，戴眼镜，穿着不合季节的衣服。

“我是陈昱，是一名探险家。”那个人这么自我介绍。

奇怪的家伙。湖的主人想。

“我在探险途中因为大风在海上迷失了航向，好不容易才找到陆地。能找到这么个有人居住的地方也算是意外之喜。”陈昱说。

探险家冷极了。她在外面站了很久，冻得瑟瑟发抖。而湖的主人自然注意到了她的动作。于是她让探险家进她的小屋取暖。“...我是叶晓祈。”走到门口时，湖的主人突然开口道。她说得太突然了，以至于探险家根本没注意到她说了什么。“.....你说什么？”陈昱问道。“我是叶、晓、祈。”湖的主人一字一顿地重复了一遍。”

陈昱走进小屋。她环顾四周，小屋不大，但温暖舒适。“哇。”她感叹道，“比我船上的环境好多了。”

“当然。”晓祈似乎对这个答案很满意。她示意陈昱随便找个地方坐下，把她之前做的‘热’可可拿来——如果还那可可还是热的的话。

“呃，陈昱？你现在饿吗？”晓祈没等她回答，就自顾自的拿出了食物。她们一起边聊天边吃着晚餐，时间过得很快。

“对了陈昱。”晓祈问道，

“你是从哪里来的？呃，我是说，你是哪里人？”

陈昱皱着眉思考，似乎认为这是个很难回答的问题似的。

“我不知道。”

她顿了顿，继续说：“我从有记忆开始，就一直跟随着父母在海上漂流，去往世界各地。他们从未对我提起过家乡，只是说那里是个很美的地方。”

“所以后来我一个人踏上旅途，看看能不能找到我的家乡——至少是我心目中的。”

那天晚上陈昱说了很多从没对别人提起的话，晓祈则静静听着。陈昱说不清她为什么能对一个仅仅见了一面的人敞开心扉，就像她们已经认识了很久一样。

她们聊了一整晚。直到天边已现出太阳的隐隐轮廓，她们才沉入梦的温柔乡。

新的一天开始了。

Kirjailijat

Ali Almustafa
Mohamed Almusaytif
Zaynab Almusaytif
Alexandra Benche
Ahmed Ghonim
Feirouz Hesko
Mariam Ismail
Ivan Kasianov
Venla Kivioja
Kiia Lahtinen
Khalil Rsho
Chinik Rual
Sisu Shamwana
Elli Väisänen
Xiaoqiao Ye
Xiamorah Wabuge

Kuvittajat

Zaynab Almusaytif
Alexandra Benche
Ahmed Ghonim
Eva Gruzdeva
Feirouz Hesko
Mariam Ismail
Ivan Kasianov
Sasu Rintala
Khalil Rsho
Chinik Rual
Jinghang Wan
Xiaoqiao Ye

Minulta sinulle -tarinakirjan ovat kirjoittaneet nuoret. Tavoitteenamme oli etsiä moninaisia tapoja luku- ja kirjoitustaidon tukemiseen nuorille. Luku- ja kirjoitustaidossa ei ole kysymys vain näistä taidoista, vaan kokonaisuuteen kiertyy osallisuuden tunne ja kokemus tekstin omistajuudesta. Halusimme luoda tilan, jossa ajatus itsestä kirjailijana pääsisi valloilleen. Ensimmäiseksi tarvitsimme kysymyksiä:

*Oletko koskaan haaveillut oman kirjan kirjoittamisesta?
Onko mielessäsi tarina, jonka haluaisit jakaa? Kirjoita vapaasti se tarina, joka mielessäsi asuu.*

Nämä monikieliset tarinat asuivat kevätlukukaudella 2022 kiviniittyläisten nuorten kirjailijoiden mielissä ja sydämissä. Ja sydän kertoo kyllä, millä kielellä se tarinansa tahtoo ilmaista.

Kokonaisuus on osa Opetushallituksen tukemaa hanketta “Nivelet sujuviksi”, jonka yhtenä tavoitteena oli perusopetuksen myöhäisessä vaiheessa maahanmuuttaneiden oppilaan erityistarpeiden huomioiminen ja inklusiivisuuden edistäminen.

**Kokkola
Karleby**

